

Hồi Thứ Mười Bốn

DÂM TUYỆT HỒ LY

Trên đường đi, Tiểu Tà hỏi Tiểu Linh:

– Sáng sớm hôm nay muội đi đâu mà gặp chuyện này?

Tiểu Linh trầm giọng:

– Sáng sớm muội thức dậy, định đi mua chút ít điểm tâm, không ngờ vừa ra khỏi khách điểm thì gặp bọn này. Muội đâu có ý sanh sự với chúng nó.

Tiểu Tà nghĩ một lúc, nói:

– Bọn Thanh Ký Sơn trong lòng thù hận chúng ta, muốn trả thù, nên trước tiên bắt Linh muội, sau đó dùng thuốc mê trở lại bắt huynh, không ngờ bị huynh phát hiện, nên chúng mới cấp tốc dẫn muội đi.

Tiểu Linh nói:

– Cũng may Dương huynh phát hiện sớm đuổi theo kịp. Nếu không...

Tiểu Tà nói:

– Huynh thấy Linh muội hình như có chút phúc khí, cứ bị chúng bắt hoài. Phúc khí đó có thể chia lại cho huynh một chút được chứ?

Tiểu Linh nheo mắt:

– Dương huynh! Việc nguy hiểm như vậy, huynh vẫn còn đùa cợt muội.

Tiểu Tà nói:

– Lần sau, nếu huynh có đi cứu muội, đừng bảo huynh bỏ chạy nữa. Huynh làm sao không lo cho muội được.

Tiểu Linh thiết tha:

– Tại vì muội quan tâm đến sinh mạng của huynh, không muốn vì muội mà huynh lụy thân.

Tiểu Tà tươi sắc mặt:

– Muội chỉ biết quan tâm đến huynh, còn huynh không biết quan tâm đến muội sao? Huynh là Kim cương mạng, bọn ác quỷ này không giết huynh được đâu. Trước kia, lão đầu của huynh đã từng nói phải bảo vệ người ngay. Mà muốn bảo vệ người ngay thì cũng phải chịu nhiều nguy hiểm chứ.

Tiểu Linh vui vẻ:

– Như vậy muội phải làm cách nào để tránh những nguy hiểm xảy đến cho huynh?

Tiểu Tà nói:

– Còn có cách gì đâu. Nếu huynh cứu muội thì muội phải chiều theo ý huynh, còn muội cứu huynh thì huynh phải chiều ý muội. Đó là điều kiện tất yếu. Đừng có trái ý sanh ra rắc rối.

Tiểu Linh gật đầu:

– Lần sau tiểu muội không trái ý nữa.

Tiểu Tà nói:

– Cái gì? Còn lần sau nữa sao? Đừng có nói đùa. Nếu lần sau huynh bị bắt, muội đến cứu huynh, huynh sẽ biểu diễn một lần cho muội xem.

Tiểu Linh nói:

– Nếu huynh bị bắt muội làm sao đi cứu huynh? Tiểu Thất! Có đúng không?

Tiểu Linh quay về phía Tiểu Thất, có ý trêu ghẹo Tiểu Tà.

Tiểu Thất gật đầu, không biết hẳn có hiểu ý nghĩa câu nói của Tiểu Linh hay không, chỉ thấy hẳn cười ngất.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất mới theo chúng ta kết bạn có mấy hôm, mà đã yểm trợ muội tấn công ta phải không?

Tiểu Linh nói:

– Bây giờ muội không muốn tranh cãi với huynh nữa.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Thất:

– Tiểu Thất này! Tôi muốn báo cho huynh biết, sau này muốn tìm bạn thì đừng có tìm bạn giống như cô này.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa đưa mắt nhìn Tiểu Linh để trêu tức.

Tiểu Linh tức giận:

– Tiểu Tà...

Tiểu Linh giận Tiểu Tà đến nổi đôi má đỏ lên, nàng phóng mình chạy tới trước, chỉ chốc lát bóng dáng Tiểu Linh đã biến mất trong đám bụi hành trên đường.

Tiểu Thất muốn chạy theo gọi Tiểu Linh lại, nhưng Tiểu Tà đã can:

– Cứ để Tiểu Linh về khách điểm trước, chúng ta ghé mua thức ăn rồi về sau cũng không muộn.

Tiểu Tà và Tiểu Thất rẽ sang một đường nhỏ, gần mé sông, bỗng nhiên từ xa vọng lại một tiếng cười. Giọng cười của một cô gái rất êm dịu và quyến rũ.

Tiểu Tà vừa quay lại nhìn thì thấy một mỹ nhân tuyệt thế đã đứng trước mặt Tiểu Thất.

Cô gái này độ ba mươi tuổi, mặc xiêm y bằng lụa mỏng, lưng eo, mắt ngọc, toàn thân da thịt để lộ sau màn vải thưa, khêu gợi vô cùng. Ai trông thấy cũng phải giật mình say đắm.

Nhất là đôi mắt của cô gái này rất khác thường, hai luồng ánh sáng màu xanh chói vào đôi mắt của mọi người, vừa đậm đục, vừa hấp dẫn.

Tiểu Thất nhìn sững vào đôi mắt và thân hình của cô gái, tỏ ra say mê.

Cô gái người ha... ha... thấy Tiểu Thất nhìn mình như vậy rất mãn ý, nói:

– Tiểu oan gia! Ta thấy đôi mắt người nhìn ta sững sờ như vậy thật là vương nợ rồi. Tiểu huynh đệ thấy ta có đẹp không? Ta họ Lý tên Mỹ Mỹ, nổi danh đệ nhất mỹ nhân thiên hạ mà!

Tiểu Thất không trả lời, đứng nhìn ngơ ngác như kẻ mất hồn...

Mỹ Mỹ bước lên, nắm vai Tiểu Thất:

– Hãy lại đây! Tiểu oan gia!

Không hiểu sao, Tiểu Thất đưa tay ôm chầm lấy cô gái vào lòng.

Thật ra, Tiểu Thất lúc này đã mất trí. Hắn không còn nhớ bên cạnh hắn còn có Tiểu Tà.

Lý Mỹ Mỹ ôm choàng vào cổ Tiểu Thất ông ọ:

– Tiểu oan gia! Thân mình huynh rất cường tráng. Chúng ta hãy cùng nhau về động phòng vui chơi một bữa.

Tiểu Tà thấy vậy kinh hãi, kêu lớn:

– Tiểu Thất! Huynh làm trò gì vậy?

Lý Mỹ Mỹ quay lại nhìn Tiểu Tà, đôi mắt phát ra hai luồng hào quang xanh, dụ dằng nói:

– Tiểu huynh đệ! Đừng gấp! Bản cô nương không có ý bỏ rơi người đâu.

Tiểu Tà nghe cô gái xưng tên Lý Mỹ Mỹ thì kinh hãi.

Trước đây lão đầu có nói trong giang hồ có Lý Mỹ Mỹ là một trong Tứ Ác. Đây là một quái nữ xưa nay dùng “Câu Hồn Đại Pháp” bắt đàn ông, thu đoạt khí lực rồi giết chết. Người này nên tránh đừng gặp mặt. Nếu lỡ gặp thì phải cẩn thận.

Tiểu Tà thở một hơi dài, nghĩ thầm:

– Đã gặp chuyện rắc rối rồi đây. “Câu Hồn Đại Pháp” của dâm phụ này quả nhiên lợi hại. Tiểu Thất đã bị ả dùng yêu thuật mê hoặc, lẽ nào ta bỏ chạy. Lão đầu, lần này tôi không thể vâng lời ông rồi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà không dám chậm trễ, hét lớn:

– Tiểu Thất! Hãy tránh ra!

Tiểu Thất nghe tiếng hét, giật mình lùi lại hai bước. Tiểu Tà vung chưởng

nhằm vào Mỹ Mỹ tấn công tới.

Lý Mỹ Mỹ không ngờ Tiểu Tà xuất thủ một cách bất ngờ như vậy. Cũng may võ công của ả không kém.

Ả liền quay thân hướng về bên trái tránh né, hét một tiếng, nhặt một cục đá ném trả về phía Tiểu Tà. Động tác lanh lẹ vô cùng chứng tỏ võ công rất thâm hậu.

Tiểu Tà đánh ra một chưởng không trúng, lập tức quay thân xuất chiêu “Trường hồng quán nhật” đánh tiếp, cuộn cuộn như giông bão.

Lý Mỹ Mỹ vẫn xem như không có gì, cười yêu mị:

– Tiểu oan gia! Tại sao phải hung dữ như vậy?

Ả đã không tránh né, còn đưa ngực tới cười khà... khà...

Có thể ả đã dùng thân pháp này đối phó với đàn ông sao?

Tiểu Tà cũng không ngờ yêu phụ này lại dùng thân pháp kỳ quái như vậy, nên muốn đổi chiêu cũng không kịp.

Chưởng lực đẩy tới.

– Phạch!

Tiểu Tà hai tay đã đánh trúng đôi vú căng tròn của yêu phụ, và có cảm giác mềm dẻo vô cùng, công lực của Tiểu Tà như không còn một chút sức lực nào.

Tiểu Tà cảm giác kỳ lạ, đứng ngơ ngác không dám tiếp tục xuất chiêu.

Lý Mỹ Mỹ giả bộ té xuống đất, có ý muốn trêu ghẹo Tiểu Tà, làm mê hoặc đối phương.

Tiểu Tà vẫn đứng nhìn, mặt mày ngơ ngác.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Tiểu huynh đệ! Người không biết điều! Mau đỡ ta lên đi.

Cô gái đưa hai tay ra, có vẻ khẩn cầu.

Tiểu Tà đứng ngơ ngác một chút, đã tỉnh lại, có ý muốn tiếp tục xuất chiêu.

Bỗng nhiên, ngực cô gái lắc lư không ngừng, đôi mắt chói sáng.

Thì ra, cô gái đã dùng công phu “Mê hồn đại pháp” phát ra tia sáng màu xanh trong đôi mắt, khống chế Tiểu Tà làm cho Tiểu Tà rất khó chịu.

Tiểu Tà như mất hết lí trí, bước đến ôm Lý Mỹ Mỹ.

Bây giờ Tiểu Tà và Tiểu Thất đều đã trúng “Mê hồn đại pháp”, trở thành hai con vật sai khiến.

Lý Mỹ Mỹ đắc ý cười thâm:

– Hôm nay thu hoạch không kém.

Ả nói lớn:

– Hai người ngoan ngoãn theo ta về sơn động.

Nói xong dẫn Tiểu Tà và Tiểu Thất đi theo.

Lý Mỹ Mỹ hướng về một chân núi.

Đây là một sơn động.

Trước cửa động có một con suối từ trên ào ạt chảy xuống, một màn nước trắng xóa bao phủ một hang đá, làm cho cửa động vô cùng bí hiểm, nếu không có người ngoài chỉ dẫn thì cũng khó tìm thấy.

Bốn phía tường đá, đường vào có những khung cửa sắt chia thành nhiều căn phòng. Chứng tỏ đây là một nơi đã lâu đời, có bàn tay nhân tạo.

Đằng sau cùng hang đá là phòng của Mỹ Mỹ, có trái nệm đỏ, bốn phía tường có gắn thủy tinh, trong góc phòng có rất nhiều đèn cây. Trên tường đá có khoét nhiều lỗ hình vuông không bằng nhau, nơi đó để đầy những chai thuốc.

Quang cảnh này làm cho ai thấy cũng phải tâm loạn, hồn mê.

Lúc này Tiểu Thất đã bị Lý Mỹ Mỹ đặt nằm trên thạch sàng. Còn Tiểu Tà thì bị trói tại một trụ đá. Cả hai mặt mày như điên dại, chỉ biết làm theo lời sai khiến của yêu phụ.

Lý Mỹ Mỹ lấy ra một viên thuốc đỏ cho vào miệng Tiểu Thất, đồng thời lấy một viên thuốc màu đen bỏ vào miệng Tiểu Tà, cười nói:

– Tiểu Tà! Hôm nay thì phải ngoan ngoãn một chút. Đừng gáp.

Yêu phụ đưa tay điểm vào huyệt đạo của Tiểu Tà rồi quay thân vào trong.

Mục đích yêu phụ điểm huyệt là để làm cho Tiểu Tà mất khả năng công lực. Không ngờ tác dụng trái ngược.

Lúc chưa điểm huyệt thì Tiểu Tà như mê man, mất trí. Còn sau khi điểm huyệt thì Tiểu Tà vùng tỉnh trí, khác hẳn với dự tính của Lý Mỹ Mỹ.

Tiểu Tà đưa mắt quan sát bên trong, nghĩ thầm:

– Nơi đây đúng là động yêu rồi! Thật không bình thường. Phải rồi! Đây là hang động của loài yêu tinh. Ta bị ả bắt trói nơi đây, không biết Tiểu Thất ra sao rồi.

Tiểu Tà định tâm, quan sát một lúc, quả nhiên thấy Tiểu Thất đang nằm trên thạch sàng nơi phòng đá phía trong, còn yêu phụ thì đang tắm.

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Ta bị “Mê hồn đại pháp” của yêu phụ, nhưng ta đang bị trói cũng không có cách nào trốn thoát được. Ta phải tiếp tục giả mê để gạt ả, đừng để ả phát hiện ta nhờ cái điểm huyệt vừa rồi mà tỉnh lại.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà tiếp tục giả mê.

Lý Mỹ Mỹ tắm rất chậm rãi, chà xát thân mình rất kỹ càng, như chà một bảo

vật.

Qua một lúc, tấm màn the ở trong phòng đã kéo lại, Tiểu Tà chỉ còn nghe giọng rên rĩ của Tiểu Thất. Rồi cuối cùng im bật.

Rõ ràng Tiểu Thất đã trải qua một tai nạn.

Tiểu Tà rất nóng lòng, nhưng không có cách nào cắt được dây trói.

Cũng may! Chỉ một lúc sau, Lý Mỹ Mỹ bước ra đến bên Tiểu Tà quan sát.

Tiểu Tà vẫn giả mê đánh lừa yêu phụ.

Lý Mỹ Mỹ nhìn Tiểu Tà cười nói:

– Oan gia! Bây giờ đã tới lượt người rồi. Hãy vào đây!

Mỹ Mỹ cởi trói cho Tiểu Tà, và định ninh Tiểu Tà đang ở trong trạng thái mê hôn, nên nhét vào miệng Tiểu Tà một viên thuốc màu đỏ, rồi dặt tay Tiểu Tà vào trong.

Tiểu Tà cười thầm:

– Đây là cơ hội tốt, nếu bỏ qua không còn có cách nào thoát hiểm.

Lý Mỹ Mỹ quả nhiên không chút đề phòng. Tiểu Tà bất kỳ xuất ý vung tay điểm vào huyết đạo của Lý Mỹ Mỹ.

Đây là công phu điểm huyết tuyệt kỹ của sư môn mà lúc ở hồ Một Tháp, Tiểu Tà đã được truyền dạy rất kỹ.

Bị điểm huyết, Lý Mỹ Mỹ ngã xuống đất, chân tay cứng đờ, thân thể gằn như bất động.

Tiểu Tà bồng Lý Mỹ Mỹ đặt lên thạch sàng, hỏi:

– Tiểu Thất bạn của ta đâu?

Lý Mỹ Mỹ đôi mắt lơ lảo, hỏi lại:

– Tại sao người đã bị uống thuốc kích hoa và bị điểm huyết mà không bị ta khống chế? Lẽ nào người không sợ thuốc độc và điểm huyết sao?

Tiểu Tà không trả lời câu hỏi của Mỹ Mỹ, đưa mắt nhìn phía chân giường, thấy Tiểu Thất đang nằm mê man, không nhúc nhích.

Tiểu Tà vội đỡ Tiểu Thất dậy, để trên giường đá. Rõ ràng Tiểu Thất đang nhiễm độc, trong trạng thái hôn mê.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Tiểu oan gia đó chỉ còn sống được nửa ngày mà thôi. Người đừng quan tâm.

Tiểu Tà hét lên:

– Dâm phụ! Người đã dùng độc dược ám hại bạn ta. Hãy đưa thuốc giải mau, nếu không ta không tha mạng người đâu.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Thuốc giải không có trong người ta. Ta hiện đang bị người điểm huyết, không thể đi lấy được. Hãy giải huyết cho ta trước đã.

Tiểu Tà biết Lý Mỹ Mỹ là quái hồ ly, không thể tin lời nói của ả được, nên lắc đầu:

– Người cứ chỉ chỗ cho ta đi lấy cũng được.

Lý Mỹ Mỹ có vẻ suy nghĩ, nói:

– Cũng được! Nếu người chịu đi lấy càng tốt. Thuốc giải để trong phòng đá bên phải. Nơi đó có một khung cửa sắt. Chiếc chìa khóa móc ở bên ngoài, hãy mở cửa mà vào.

Tiểu Tà mừng rỡ, chạy đến cửa phòng đá bên phải. Quả nhiên, ngoài cửa sắt có một chiếc chìa khóa.

Tiểu Tà vội mở khóa, cửa vừa hé mở ra, Tiểu Tà kinh khủng. Bên trong, trên mặt đất la liệt những bộ xương khô và những vũng máu khô, bốc lên một mùi hôi thối.

Tiểu Tà tuy hoảng sợ, nhưng cần thuốc giải cho Tiểu Thất, nên mạnh dạn bước vào trong thì bất thần cánh cửa sắt đóng kín lại.

Tiểu Tà đã lọt vào cạm bẫy của Lý Mỹ Mỹ.

Đây là một phòng giam, bốn bề vách đá thẳng đứng, không cách nào thoát ra được, trừ phía cửa sắt.

Tiểu Tà nổi giận hét to:

– Yêu phụ! Người đã lừa dối ta. Dù ta có bị chết ở nơi đây người cũng không còn sống.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Người đã bị nhốt trong phòng lao, chỉ chờ chết mà thôi, làm sao giết ta được?

Tiểu Tà nói:

– Yêu phụ! Người bị ta dùng công phu tuyệt kỹ của sư môn điểm huyết. Nếu không được ta hóa giải thì không cách nào giải được.

Lý Mỹ Mỹ nghe nói kinh hãi, vận công thử sức, thì quả nhiên công lực đã bị kiềm chế, không cách nào dùng nội công đả thông kinh mạch được.

Mỹ Mỹ nói:

– Chốc nữa ta sẽ có một người bạn đến thăm, ta sẽ nhờ hắn giải huyết cho ta. Sau đó ta sẽ xông khói độc để cho người mình mấy tan biến thành máu và xương khô.

Tiểu Tà biết lời nói của yêu phụ không phải là lời đe dọa, vì trước mắt gã đã nhìn thấy nhiều bộ xương khô và nhiều vũng máu tanh, chứng tỏ yêu phụ đã hãm

hại không biết bao nhiêu người rồi.

Tiểu Tà nói:

– Yêu phụ! Người đừng mong trong giang hồ này có một người nào có thể giải khai huyết đạo cho người. Vì đó là công phu tuyệt kỹ của nội tổ ta. Nếu người không thả ta ra nhất định người phải chết.

Lý Mỹ Mỹ tuy có vẻ lo lắng, nhưng vẫn hi vọng buổi hò hẹn với người bạn, nên yên chí thể nào Chung Khai Tâm, lão ác ma kia cũng đến.

Chung Khai Tâm cũng là một tên trong Tứ Ác giang hồ, cùng với Lý Mỹ Mỹ kết bạn đã lâu, thỉnh thoảng có những cuộc hẹn hò để hưởng lạc, vì vậy Chung Khai Tâm thường lui tới thạch động của Lý Mỹ Mỹ.

Lý Mỹ Mỹ định ninh Chung Khai Tâm sẽ đến, nên không còn lưu ý đến lời đe dọa của Tiểu Tà, cứ nằm đợi chờ.

Quả nhiên, không bao lâu, bên ngoài động đã có tiếng chân người.

Lý Mỹ Mỹ mừng rỡ reo to:

– Chung Khai Tâm! Huynh vào đây. Muội vừa bị một tên tiểu tử xâm nhập thạch động dùng độc môn công phu khóa kín huyết đạo không giải khai được.

Chung Khai Tâm là một lão già trên sáu mươi tuổi, mặt mày hung ác, ngực đeo mấy râu chuỗi bằng xương đốt tay người, lòng dạ độc ác vô cùng, giết người không có lương tâm, suốt đời lấy việc giết người và dâm dục là việc khoái nhất của lão.

Chung Khai Tâm nghe tiếng Lý Mỹ Mỹ gọi, biết có chuyện không lành, liền phóng mình vào trong, thấy Lý Mỹ Mỹ đang nằm trên thạch sàng vội bước tới đỡ dậy, hỏi:

– Kẻ nào dám hiếp đáp muội như vậy. Ta nhất định phải móc ruột ăn tim nó.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Hãy giải khai huyết đạo cho muội trước đã.

Chung Khai Tâm đưa tay giải huyết một hồi, vẫn không đả thông được kinh mạch cho Lý Mỹ Mỹ.

Lão nổi giận hét to:

– Mỹ Mỹ! Muội làm sao vậy? Có lẽ nào huynh không giải nổi huyết đạo của muội sao?

Hai người nói chuyện với nhau, Tiểu Tà ở trong phòng đá vẫn nghe rất rõ ràng.

Tiểu Tà cười lớn:

– Ha... ha... Đó là công phu độc môn của tiểu gia. Trong giang hồ chưa chắc đã có một người thứ hai hóa giải nổi.

Lý Mỹ Mỹ nói với Chung Khai Tâm:

– Chung huynh hãy tìm cách hỏi Dương Tiểu Tà xem phương pháp giải huyết của hắn. Được như vậy mới giải cứu được mạng sống của muội.

Chung Khai Tâm thấy Lý Mỹ Mỹ nằm yên không cử động được, có vẻ nóng lòng, vội chạy đến bên cửa sắt nói lớn:

– Dương Tiểu Tà! Người đã bị nhốt trong thạch lao rồi! Số mạng của người đang ở trong tay của Mỹ Mỹ. Nếu người cho ta biết phương pháp giải huyết đạo thì nàng sẽ vì tình cảm đó mà tha mạng cho người.

Tiểu Tà cười hí... hí... nói:

– Tiểu gia không hẹp hòi gì, miễn các người đáp ứng được yêu cầu của ta thì mọi việc đều tốt đẹp.

Chung Khai Tâm hỏi:

– Người muốn đặt điều kiện gì?

Tiểu Tà nói:

– Bạn ta là Tiểu Thất, đang bị ngộ độc. Hãy mau lấy thuốc giải và đưa Tiểu Thất vào đây cho ta thì ta sẽ chỉ cách giải huyết.

Chung Khai Tâm chạy đến báo cho Mỹ Mỹ biết điều kiện của Tiểu Tà.

Mỹ Mỹ nói:

– Tiểu tử đó rất nhiều mưu, không thể nào tin được. Chúng ta phải đề phòng.

Chung Khai Tâm nhìn Mỹ Mỹ, đưa tay vuốt má nàng:

– Cứng! Có gì mà phải lo sợ như một đứa bé vậy. Muội đưa thuốc giải để huynh đối phó với hắn.

Mỹ Mỹ nói:

– Thuốc giải ở trong hậu phòng. Huynh ra phía sau có các lọ thuốc để trên vách, huynh lấy lọ thuốc màu trắng đem ra đây.

Chung Khai Tâm theo lời của Mỹ Mỹ lấy lọ thuốc màu trắng đem ra, lấy một viên bỏ vào miệng Tiểu Thất.

Chẳng bao lâu, Tiểu Thất đã tỉnh lại, đầu óc từ từ minh mẫn.

Mỹ Mỹ nói với Chung Khai Tâm:

– Huynh không nên mở cửa đưa tiểu tử đó vào trong, e lắm mưu của Dương Tiểu Tà.

Chung Khai Tâm nói:

– Nếu hắn dám trái lời, ta sẽ bóp chết bạn của hắn! Muội đừng lo!

Mỹ Mỹ không an tâm:

– Nhưng đối với tên tiểu tử ranh mãnh này không nên sơ hở.

Chung Khai Tâm nói:

– Muội không định giết hắn sao? Nhân tiện chúng ta bỏ cả hai vào thạch lao, đợi hắn nói rõ phương pháp giải huyết xong thì xông thuốc độc giết chết cho rồi.

Mỹ Mỹ lắc đầu:

– Nhưng huynh phải mở cửa sắt để đưa bạn hắn vào, làm sao muội yên tâm.

Chung Khai Tâm nói:

– Thôi được! Ta chiều ý cứng.

Nói xong ông Tiểu Thất đến trước cửa sắt, gọi Tiểu Tà nói:

– Dương Tiểu Tà! Bạn ngươi đã được uống thuốc giải rồi, hãy nói cho ta biết phương pháp giải huyết.

Tiểu Tà hỏi:

– Tiểu Thất! Có đúng sự thật không?

Tiểu Thất nghe được Tiểu Tà hỏi, đáp ngay:

– Dương huynh! Đệ đã được cho uống thuốc giải, và đã tỉnh lại rồi.

Tiểu Tà tỏ vẻ vui mừng, cười ha... há...

– Vậy thì đưa bạn của ta vào đây cho ta xem thử.

Chung Khai Tâm nói:

– Đâu có dễ dàng như vậy. Nếu ngươi không đáp ứng lời hứa, ta sẽ bóp chết bạn của ngươi, móc trái tim ra ăn sống ngay tức khắc.

Tiểu Tà nghe nói cũng kinh hãi. Hắn nghĩ đến sinh mạng của Tiểu Thất, nếu chậm trễ e chúng không dung tha.

Chung Khai Tâm là một trong giang hồ Tứ Ác, giết người rất tàn nhẫn.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà nói:

– Được! Ngươi giải huyết cho người yêu của ngươi đi. Bắt đầu giải từ huyết Khúc Trì rồi tiếp đến ba huyết Thái Âm, Thái Dương và sau cùng là huyết Bách Hội.

Chung Khai Tâm nghe theo lời Tiểu Tà lần hồi giải theo thứ tự các huyết đạo.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, Mỹ Mỹ đã phục hồi.

Chung Khai Tâm trong lòng nao nức, nhìn Mỹ Mỹ:

– Muội! Xong việc rồi, mau trả ơn huynh chứ.

Mỹ Mỹ xô Chung Khai Tâm ra:

– Đừng vội! Chưa giải quyết xong việc này thì có gì thú vị. Để muội bắn hơi độc vào thạch lao giết hắn đã.

Mỹ Mỹ bước xuống đất, chậm rãi bước tới cửa sắt, đưa tay ấn vào một cái nút nơi vách đá.

Một luồng khí độc xông vào thạch lao.

Tiểu Tà đã biết âm mưu của hai tên ác quỷ này, nên la hét một tiếng, rồi rên rỉ. Tiếng rên từ lớn đến nhỏ dần, rồi im bật.

Chung Khai Tâm đặc ý:

– Như vậy là xong rồi! Hắn sẽ bị chất độc làm xuất huyết, rã mục xương cốt. Đâu có gì lo lắng nữa.

Mỹ Mỹ nói:

– Tuy vậy cũng còn phải đề phòng. Chúng ta cho bạn hắn uống viên thuốc độc, để khỏi lo lắng.

Chung Khai Tâm nói:

– Không cần! Để ta giết chết tiểu tử đó là xong.

Mỹ Mỹ nói:

– Không nên! Mọii còn muốn dùng đến hắn.

Mỹ Mỹ lại bỏ vào miệng Tiểu Thất một viên thuốc màu đen, làm cho Tiểu Thất trở lại mê man.

Lúc này Tiểu Tà đã biết câu chuyện sắp đến hồi quyết liệt, liền dùng hai luồng chỉ công đâm thủng hai lỗ trên vách đá, rồi phóng mình đeo lên nóc thạch phòng, đợi cho Mỹ Mỹ mở cửa sắt sẽ phóng mình nhảy vọt ra ngoài với tư thế rất thuận tiện.

Quả nhiên, chỉ chốc lát đã nghe Chung Khai Tâm nói với Mỹ Mỹ:

– Mọii! Tiểu Tà đã chết rồi, còn gì lo lắng nữa. Hãy cùng huynh ái ân đi.

Mỹ Mỹ nói:

– Nhưng mọii chưa thấy xác chết của hắn thì vẫn chưa được an tâm.

Chung Khai Tâm nói:

– Như vậy chúng ta mở cửa thạch lao vào xem cho tận mắt.

Mỹ Mỹ gật đầu:

– Nhưng phải cẩn thận.

Chung Khai Tâm bồng Mỹ Mỹ đến cửa sắt, bấm nút, mở cửa nhìn vào.

Cánh cửa từ từ mở ra rất chậm.

Chung Khai Tâm và Mỹ Mỹ đưa mắt nhìn quanh trên mặt đất, không thấy Tiểu Tà đâu cả. Cả hai đang ngơ ngác thì Tiểu Tà đã hét lên một tiếng chát chúa, phóng mình ra ngoài thạch lao, đồng thời dùng song cước đá vào đầu Chung Khai Tâm.

– Bạch! Bạch!

Chung Khai Tâm bị đánh bất ngờ, lăn xuống đất, buông Mỹ Mỹ ra.

Hai người chưa đứng dậy được thì Tiểu Tà đã thoát ra ngoài.

Chưa hết, nhanh như chớp, Tiểu Tà còn ném hai ngọn phi đao cắt đứt bàn chân phải của Chung Khai Tâm.

Chung Khai Tâm bị đứt một bàn chân phải, không gượng dậy được. Mỹ Mỹ vội xô Chung Khai Tâm ra một bên đuổi theo.

Nhưng Tiểu Tà đã dự liệu trước, né sang một bên, đưa tay điểm vào huyệt đạo của Mỹ Mỹ, làm cho Mỹ Mỹ té xuống.

Tiểu Tà đã thoát nạn, nhưng thấy Tiểu Thất còn đang bị nhiễm độc, không nỡ bỏ chạy, quay lại hỏi Mỹ Mỹ:

– Yêu phụ! Thuốc giải đâu? Nếu người từ chối ta không tha mạng cho đâu.

Mỹ Mỹ thấy Tiểu Tà quay lại, kinh hoàng vội nói:

– Thuốc giải trên người Chung Khai Tâm! Tiểu huynh đệ! Hãy tha mạng cho ta.

Tiểu Tà vội chạy đến điểm vào huyệt đạo của Chung Khai Tâm, đồng thời lấy thuốc giải bỏ vào miệng Tiểu Thất.

Bây giờ Tiểu Thất đã tỉnh lại, thấy Tiểu Tà đã khống chế được cả hai đối thủ, mừng rỡ:

– Dương huynh! Chúng ta nên rời khỏi đây.

Chung Khai Tâm nghe Tiểu Thất nói, hét to:

– Tiểu tử! Người phải giải huyệt cho ta đã.

Tiểu Tà nói:

– Hai người là hai nhân vật trong Tứ Ác giang hồ trọn đời đã gây không biết bao nhiêu thảm họa cho người khác. Nếu ta không giết thì kẻ thù của các người cũng chẳng dung tha. Nhân đây ta muốn tha các người và khuyên các người nên quay về con đường chính đạo.

Chung Khai Tâm nổi giận:

– Tiểu tử! Đừng phách lối! Ta suốt đời ngang dọc giang hồ. Tốt xấu là tùy ta, không ai có thể dạy dỗ ta được. Nếu người không giết ta hôm nay, ta sẽ giết người sau này.

Tiểu Tà cười khinh:

– Ta nghĩ rằng người không làm được chuyện đó.

Chung Khai Tâm hầm hừ:

– Nếu sau này ta không giết được người thì ta sẽ làm con cháu của người đó.

Câu nói này kích thích bản tánh hài hước của Tiểu Tà, làm cho Tiểu Tà có vẻ thích thú, nói:

– Được! Nếu vậy ta không giết người, nhưng phải làm một dấu vết gì để sau này không lẫn lộn với người khác.

Nói xong, Tiểu Tà bước đến, dùng mũi phi đao vẽ hình con rùa trên ngực Chung Khai Tâm, máu chảy ròng ròng.

Vẽ xong, Tiểu Tà cười nói:

– Thế là con cháu ta sẽ không lẫn lộn với con cháu người khác.

Chung Khai Tâm đau quá thét to.

Lý Mỹ Mỹ nhìn thấy cũng thất sắc, chưa bao giờ gặp một đứa trẻ đầy tà khí như Tiểu Tà.

Tiểu Tà giải khai huyết đạo cho Mỹ Mỹ và Chung Khai Tâm, rồi nói:

– Chung Khai Tâm, hãy săn sóc người yêu của người. Từ nay về sau đừng mang danh giang hồ Tứ Ác nữa.

Nói xong, Tiểu Tà dắt Tiểu Thất rời khỏi thạch động.

Thấy Tiểu Tà đã đi xa, Chung Khai Tâm nói với Lý Mỹ Mỹ:

– Ta không thể bỏ qua tiểu tử này. Hôm nay ta không ngờ suốt đời ngang dọc giang hồ lại bị nhục dưới tay một tên tiểu tử như vậy.

Mỹ Mỹ nói:

– Ở đây có thuốc chữa thương, chúng ta hãy lo điều trị, mọi việc sẽ tính sau.

Hai người vào hậu phòng lấy thuốc trị thương vừa uống, vừa đắp vào các vết thương và ngồi trên thạch sàng dưỡng bệnh.

Không lâu, Chung Khai Tâm hình như cảm hận vì nhục nhã, không chịu nổi, nói với Lý Mỹ Mỹ:

– Ta phải đi rồi! Hẹn tại ngộ!

Chung Khai Tâm vừa nói dứt đã phóng ra ngoài thạch động, biến mất trong rừng rậm âm u.

o O o